

Köhhu warrastatud rahha saud. Räskis ta siis hobbused tälla eite paanna, sõitis küllasse ja kulus, kui Hantsu Wäälti näggi: „Ras sinna olsed tohter Mailmatark?“ — „Muidugi, ukse ülle on nõnda luggeda!“ wästab teine. Agga herra siis ennani annud aega: „Tulle minuks kasa! ütles, — ja aita, et ma enima warrastatud rahha leian. Kui sa sedda ei wöi, siis ärra nimmeta ennast ennam Mailmatargaks!“ — „Eks ma siis tulle! wästab Wäält, — agga Krööt, minnu naene, peab ka tullemä!“ Herra sedda ei kela mud; istusid siis need kolm tölda ja läksid herra mõisa. Kui sinna said, olli sõma=laud walmis kaetud ja herra kutsus tohtrit föma. „Eks ma siis sõ, kõht muidugi tühhi! ütles se, — agga Krööt istugu laual minnu förwa!“ Krööt tulli ja istusid mahha. Nakkal herral olli suur perre ja se maja=seadus, et isse teapeis igga roaga tuppera tulli ja roog ta käes juubba haisust näitas hea ollema, siis Hantsu Wäält tömbas käege naese kuest ja ütles: „Näh, Krööt, se on eßimenne, agga neid tulles veel!“ Egga ta sellega naesele tahtnud muud veldä, kui sedda: ärra sõ eßimesest roost köhhu täis! niisugusel herral on mittu roga, mis laual käivad. — Agga teapeis kulis

fa, mis tohter ütles, ehmatas hirmisäte ja, kui välja läks, ütles teiste teendritele: „Ta teab kõik ja same veel kimpu; juba ümmetas mind eßimeesseks wargaks!“ Teine teapeis, kellel ka warga tunnistus süddames, ei olleks tahtnud tuppera tulla, agga piidi wimaks omimet, seist teist roga odati. Wäält jälle pöras naese pole, naqu enne: „Waat, seal on teine!“ Tener jälle sai hirmu täis ja olleks hea melega ma alla tahtnud langeda; ni pea, kui peases, läks teast välja ja külutas seltssimeoste: „Ei tea, kes temmale ülles annud, et minna teine warras! agga se on selge ta teab föit.“ Nüüd tulli kolmas enima roaga; külatahter lugges jälle: „Krööt! — kolmas!“ — Siis tulli neljas tener, agga temmale olli käst antud, waagna kinni katta, et roog kane al seisis, ja polnud seal mund sees, kui fedetud wäältka. Siis herra ütles Hantsule: „Mäita nüüd enima tarkust ja ütle: mis on kane al waagna sees?“ Mehhibe olli nüüd sures häddas, kahhetsete süddames, et enima runimalussega niisuguse ammeti ommale püüdnud; ta tarkus löppes otsa ja halleda healega hüdis: „Oh waene Wäält, ei ja nüüd ennam pease!“ Hantsu Wäält ütles sedda enne kehta, et näggi ennast kimpus ollewa, — agga se olli teistel teadmata; sellepärast, kui